

Bibliaóra – 2026. február 12.

Előfohász: „Folyton lázadoztatok az Úr ellen, amióta csak ismerlek benneteket. Ezért borultam le az Úr előtt. Negyven nap és negyven éjjel maradtam leborulva, mert azt mondta az Úr, hogy kipusztít benneteket. Imádkoztam az Úrhoz, és ezt mondtam: Ó, Uram, Uram, ne irtsd ki népedet, a te örökségedet, amelyet hatalmaddal kiváltottál, és erős kézzel kihoztál Egyiptomból (VMóz 7,24-26)!” Ámen.

Ének: 215. dicséret: „Eltévedtem, mint juh...”

Előima: Urunk, Szent és Igaz Istenünk, csendben megállunk Előtted, mielőtt Igédet hallgatnánk. Tudjuk, hogy szavad nemcsak vigasztal, hanem leleplez, megítél és megtisztít. Kérünk, adj alázatos szívet, amely nem védekezik, nem magyarázkodik, hanem engedi, hogy világosságod átjárja. Urunk, Te látod néped romlottságát, a kimondott és kimondatlan hazugságokat, a megkeményedett szíveket és a Tőled elszakadt életet. Miközben ezt az Igét olvassuk és halljuk, őrizz meg attól, hogy másokra mutassunk, és add meg a bátorságot, hogy önmagunkra ismerjünk benne. Kérünk, formálj bennünket igazságod által. Taníts meg arra, hogy ne önmagunkkal dicsekedjünk, hanem azzal, hogy ismerhetünk Téged: az irgalom, a jog és az igazság Istenét. Ha ítéleted hangzik is felénk, add, hogy meghalljuk benne megtérésre hívó szeretetedet. Szentlelked által nyisd meg értelmünket és szívünket, hogy Igéd ne elítéljen, hanem életre vezessen, ne pusztulást, hanem újjászületést munkáljon bennünk. Krisztusért, hallgass meg minket. Ámen.

Ószövetségi alapige: Jeremiás próféta könyve 9. fejezet: *„Bárcsak lenne a pusztában egy kunyhóm az út mentén! Elhagynám népemet, elmennék tőle, mert mindenki házasságtörő, hűtlen társaság! Nyelvük olyan, mint a kifeszített íj, hazugsággal biztosítják hatalmukat az országban, nem pedig igazsággal! Egyik gonosztságot tesz a másik után, de engem nem ismernek – így szól az Úr. Óvakodjék mindenki a felebarátjától, még a testvérben se bízzatok! Hiszen a testvér is mind rá akar csak szedni, rágalmakat terjeszt még a felebarát is. Becsapják egymást az emberek, nem mondanak igazat. Hazug fortélyokra tanítják nyelvüket, folyvást romlottságon fáradoznak. Lakóhelyed álnokság tanyája; az álnokság miatt tudni sem akarnak rólam – így szól az Úr. Ezért így szól a Seregek Ura: Megolvasztom, megvizsgálom őket, mi mást tehetnék népemmel? Gyilkos nyíl a nyelvük, szájuk álnok módon beszél, békességről beszélnek egymással, de magukban cselt szőnek. Ne kérjem számon ezeket – így szól az Úr –, és ne álljak bosszút az ilyen népen? Zokogva siratom a hegyeket, gyászolom a pusztát legelőit, mert kiégtek, ember sem jár arra, és nem hallik a nyájak bégetése. Az ég madarai és a jószágok is elbujdostak, elköltöztek.*

Jeruzsálemet kőhalommá teszem, sakálok tanyájává, Júda városait pedig lakatlan pusztává teszem. Ki az a bölcs ember, aki ezt megérti, és hirdetni tudja, amit az Úr szája kijelentett neki: Miért vész el az ország? Miért ég ki, mint a pusztaság, ahol senki sem jár? Megmondta az Úr: Mivel elhagyták tanításomat, amelyet én adtam nekik, nem hallgattak szavamra, és nem aszerint éltek, hanem megátalkodott szívvel követték a Baalokat, amire elődeik tanították őket, ezért így szól a Seregek Ura, Izráel Istene: Örömmel etetem meg ezt a népet, és méreggel itatom meg őket. Szétszélesztem őket olyan népek közé, amelyeket nem ismertek sem ők, sem elődeik, és fegyvert küldök a nyomukba, amíg csak meg nem semmisítem őket! Ezt mondja a Seregek Ura: Gondoskodjatok siratóasszonyokról, hívjátok őket, hogy jöjjenek! Üzenjete a siratáshoz értőknek, jöjjenek ide! Sietve kezdjenek elsiratni minket; a mi szemünk is hadd lábadjon könnybe, a mi szemünkből is omoljon a könny! Mert siratóének hangzik a Sionról: Jaj, hogy elpusztultunk, de nagy szégyen ért bennünket! El kellett hagynunk ezt a földet, feldúlták lakóhelyünket! Halljátok hát, asszonyok, az Úr ígését, figyeljete arra jól, amit mond! Tanítsátok lányaitokat siratóénekekre, egyik asszony a másikat erre a gyászénekekre: Bemászott ablakainkon a halál, betört palotáinkba; kiirtotta a gyermekeket az utcáról, az ifjakat a terekről! Beszélj! – így szól az Úr: Úgy hevernek ott az emberek hullái, mint trágya a mezőn vagy mint gabona az arató mögött, amelyet nem köt kévébe senki. Ezt mondja az Úr: Ne dicsekedjék bölcsességével a bölcs, ne dicsekedjék erejével az erős, ne dicsekedjék gazdagságával a gazdag! Aki dicsekedni akar, azzal dicsekedjék, hogy érti és tudja rólam, hogy én vagyok az Úr, aki szeretetet, jogot és igazságot teremtek a földön, mert ezekben telik kedvem – így szól az Úr! Eljön az idő – így szól az Úr –, amikor megbüntetek minden körülméletet és körülméletlent: Egyiptomot és Júdát, Edómot és az ammóniakat, Móábot és mindazokat, akik körülnyírt hajúak, és a pusztában laknak. Mert mindezek a népek körülméletlenek, Izráel egész háza azonban körülméletlen szívű.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

A próféta fájdalma természetellenes, hiszen egy olyan helyzet állt elő, hogy saját népe ellenségévé vált. Jeremiás nem kívülállóként beszél: nagyon is szenved népe miatt. A pusztába való menekülés vágya él benne, mert a romlottság Izráel népe körében elviselhetetlen. Fájdalom járja át szívét. Félelem határozza meg mindennapjait. Szorongás nyomasztja. Élettelenek között szólni, élni és megmaradni, miközben a háttérben nagy a zaj, sok lemondást igényel. Átérezni a romlottságot, mert Isten népének a tagja ő maga is, de ennek ellenére az Úr szószólója. Drága Testvérek! Isten nem közömbös a bűnnel szemben, de nem közömbös az emberrel sem, éppen ezért könnyörülő szíve áldás és békesség mindenki számára, aki meghallja és kihallja az Igéből a figyelmeztetést. Amikor a környezeted állapota terhes a számodra... Amikor fáj néped, egyházad, országod

és az egész világ helyzete... Amikor a prófétának nem közömbös a nép és Isten kapcsolata, akkor legszívesebben a pusztába menekülne. Olyan helyzet alakult ki, amikor az ember nehezen él és kőkeményen szolgál.

A próféta leírja a romlottság képeit: hazugság, bizalmatlanság és álnokság. A nyelv bűnei ott élnek a nép körében: hazugság, rágalom és kétszínűség. A kapcsolatok szétesése jellemző: még a testvérben sem lehet bízni. Szörnyű állapot ez! Az alapprobléma pedig a felfelé való teljes átadás hiánya. Isten rálép a megátalkodott nép tyúkszemére és kijelenti: „engem nem ismernek”. Istenismeret hiánya érezhető, már-már kitapintható. A társadalmi és kapcsolati válság mindig lelki válságból fakad és ered. Épül, kiépül a „hazugsággal biztosított hatalom”? De milyen áron? Úgy, hogy minden leépül, ami addig fontos volt.

Isten válaszol – Vizsgálatot tart és ítélet mond. A hegyek feletti siralomének nyilvánvalóvá teszi, hogy a lejtőn lefelé tart Isten népe. Az Úr, mint vizsgálóbiztos. Isten, mint ítélőbíró. Megindul a tisztítás: „Megolvasztom és megvizsgálom őket.” Az ítélet Isten részéről nem felindultság, hanem jogos válasz a meglévő állapotra. A pusztulásnak pedig a következményei jelen vannak: elnéptelenedés, gyász és siralom. Jeremiás próféta végig járja ezeket a hegyeket és völgyeket. Átlépdél mindenben. Jól a lába elé kell nézni és mindent megvizsgálni: *„Bizony mondom nektek, nem marad itt kő kövön, amit le ne rombolnának (Mt 24,2).”* Isten ítélete mindig a megtérés lehetőségét is hordozza.

A nép részéről pedig jönnek a „miért?” kérdések. – Mi az oka Isten ítéletének? Az Úr töredelmesen válaszol. Nem dörgedelmes hangon, hanem tisztán és egészen szól:

1. Nem hallgattak Isten szavára;
2. Megátalkodott szív, idegen istenek követése;
3. A hagyomány önmagában nem ment meg: „amire elődeik tanították őket.”

Mi a különbség az Istenhez való hűség és a vallásos megszokás között? Jó lenne látni ezeket az ok-okozati összefüggéseket! Személyes életünk is tele van „miért”-ekkel. Közösségi életünk is tele van „miért”-ekkel. Az elődök nagyságának áldásaiból szeretnénk élni, pedig kegyelemből, Igére támaszkodva, Lélek vezetésével kellene élnünk és szolgálunk. Hitben járunk és nem látásban (IIKor 5,7)! Látás nélkül hitben élve megállni az Úr előtt.

A gyász hangja is előjön. A bűnnek komoly következményei vannak. A siratóasszonyok képe tárul elénk. Kollektív gyász képe nyilvánvaló, mint Lázár (ld. Jn 11) vagy Jairus leánya (ld. Mk 5,38-39) temetésekor. A legnagyobb ellenségünk a halál és az mindent elér: otthonokat, utcákat és jövőt. A halál lerombol mindent, amiben bízta. A bűn nem magánügy, hanem közösségi pusztulást okoz.

Hiszen mivel dicsekedhet az ember? Nem bölcsességgel, erővel és gazdagsággal. Az igazi dicsekvés: ismerni az Urat. Isten jelleme: szeretet, jog, igazság, mert Neki

egyedül ezekben telik kedve. Mit tart ma a világ dicsekvésre méltónak? Mi az, amivel mi dicsekszünk?

Hiszen a test körül van metélve, de a szív nincs. Körülmetéletlen szív veszélyes állapot. Hiányzik a belső engedelmesség. Nyilvánvaló a külső vallásosság. Az Úr a szívek vizsgálója. A nép kiváltsága nem mentség, hanem felelősség. – Mit jelent ma „körülmetélt szívvel” élni? A szeretet, a jog és az igazság a körülmetélt szívet munkálja. Lám, milyen kevés elég a teljes élethez. Lám, Isten szeretete soha el nem fogy. (ld. IKor 13,8) Mert a szeretet nem árucikk. Lám, az Úr jogossága emésztő tűz. Mert a jog nem vesztegetésre szolgál. Lám, az Úr igazsága megigazít. Mert csak egy igazság van, és Ő él, most is él és az Atya jobbán értünk könnyörög. Ez az Ige szembesít bennünket azzal, hogy Isten ismeri a bűnt, komolyan veszi az igazságot, de célja nem a pusztítás, hanem az, hogy népe valóban ismerje Őt. Ismered a mi Urunk Jézus Krisztus Istenét és Atyját? (Ef 1,3)

Közenek: 464. dicséret: „Jöjj, királyom, Jézusom, ...”

Újszövetségi alapige: János evangéliuma 10. fejezet 1-6. versei: *„Bizony, bizony, mondom nektek: aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem másfelől hatol be, az tolvaj és rabló; de aki az ajtón megy be, az a juhok pásztora. Neki ajtót nyit az őr, és a juhok hallgatnak a hangjára, a maga juhait pedig nevükön szólítja és kivezeti. Amikor a maga juhait mind kivezeti, előttük jár, és a juhok követik, mert ismerik a hangját. Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak tőle, mert az idegenek hangját nem ismerik. Ezt a példázatot mondta nekik Jézus, de ők nem értették, mit jelent, amit mondott nekik.”*

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Jézus rengeteg példázatot és képes beszédet mondott el, amelyek mélyítették a kapcsolatot Istennel, az ismeretet Őróla, a tanítványság világába jobban bevezettek. Az ajtó és a pásztor képe az evangélisták beszédmódjához kapcsolódik. Nem **történet** ez, hanem kijelentések sorozata, amiben János az igazságot nem elrejt, hanem feltárja. Ajtó és pásztor. Pásztor és ajtó.

A pásztor és a juh képe mélyen gyökerezik az Ószövetségben. A juhgondozás mindennapi tapasztalat volt Izráelben: kiszolgáltatottság, gondoskodás, vezetés és védelem jelen volt a pásztorok életében. Ajtó pedig legjobban a Zsolt 24,7–10-ben tárul elénk, amikor Isten népe megnyílik Isten dicsősége előtt.

Az akol az élettér és a közösség színhelye. A juhok akla: udvar, élettér, az a hely, ahol élünk. Az akolnak ajtaja van: nem minden belépés azonos, a belépés módja mindent elárul a szándékról.

A juhokhoz kétféle közeledési módszerről olvasunk. Pásztori lelkülettel viszonyulhatunk: a pásztor az ajtón megy be, tiszteletben tartja a juhokat, ismeri őket, a juhok ismerik a hangját. **Tolvaj és rabló módjára** is be lehet törni. Nem az

ajtón át jön, beront, erőszakos, csapatban dolgozik és idegenek a juhok számára. A kérdés mindig ez: *ki honnan és hogyan közeledik?*

A másik nézőpont a kapcsolat: A pásztor és a juh kapcsolata Valódi kapcsolat **csak** a pásztor és a juh között alakul ki. „Vannak juhaim” – a gondoskodás nyilvánvaló. A juhok ismerik a pásztor hangját, aki szelíd, megnyugtató, bizalmat ébreszt. „Az Úr az én pásztorem” – miért tudjuk ezt vallani?

Jézus, mint az Atyát bemutató Pásztor érkezik hozzánk. Nem idegenként jön, nem lerohan. Ő a legközelebbi: jelenléte áldás, hangja életet hordoz. Ismerni a pásztort **kiváltság**.

Az ajtóőr és a bebocsátás képe is hangsúlyos. Jelzi, hogy van rend, van küldetés, van isteni jóváhagyás. Bebocsátást nyerni nem erőszakkal, hanem ismeretség és küldetés által lehet.

Így nyeri el Péter is küldetését. Ő egy másik udvarban a főpap udvarában keresgél. (ld. Jn 18,15) Ott megtagadja a jó pásztorhoz való tartozását. Mégis a bűnbánat, a bűnbocsánat, az új megbízatás felé is él: „Legeltesd az én juhaimat!” (Jn 21,15–19) Ajtóőré válik.

Az ajtón keresztül a juhok **ki vannak vezetve** a legelőre. Ez a realitás: Isten nem pusztán őriz, hanem életre küld. Sőt: a legelőre való kimenetel parancs. „Legelőjének nyája vagyunk.”

A tanítványság rendje adott. Isten jön a népéhez, ajtót készít számukra, legelőre vezeti őket, majd visszatereli az akolba. Ez a tanítványság ritmusa. Így él a nép – vagy így kellene élnie.

Jézus az Atya által küldött **jó pásztor**. „Tetszik vagy nem tetszik – Ő AZ.” Ez a hit szabadsága: nincs külső kényszer, nincs támadás, életközösség a pásztorral.

Jézus őszinte kijelentése ma is hangzik „Én vagyok...” Én vagyok az ajtó, én vagyok a jó pásztor. A nagy kérdés nem csak az, hogy **ki Ő**, hanem az is, hogy **ki vagy te Általa?**

A vele való kapcsolatból fakad: élet, hit, szeretet,

Jézus itt nem történetet mesél, hanem az élet közepébe vág: kijelentéseket tesz.

KÉRDÉSEK:

– Milyen ószövetségi pásztorképek vagy zsoltárok jutnak eszünkbe, és hogyan árnyalják Jézus szavait?

– Mit jelenthet ma számunkra az „akol” mint élettér: hol és miben éljük meg a hitünket?

– Miből lehet felismerni, hogy valaki pásztori lelkülettel közeledik, és miből, hogy „beront”?

- Hogyan tapasztaljuk meg a mindennapokban, hogy felismerjük vagy nem felismerjük a pásztor hangját?
- Mit jelent számunkra az, hogy Jézus nem idegen, hanem a „legközelebbi”?
- Hogyan értjük ma a „bebocsátást”: mitől függ, hogy valaki beléphet, illetve bent maradhat?
- Miért nehéz sokszor elfogadnunk, hogy Isten nem csak megőrizni, hanem „kiküldeni” is akar bennünket?
- Hogyan jelenik meg az életünkben a kimenetel és a visszatérés ritmusa (legelő – akol)?
- Mit jelent számunkra a hit szabadsága: miben élünk meg felszabadulást Krisztusban?
- Ha Jézus az ajtó és a jó pásztor, akkor én ki vagyok Őáltala és Őbenne?

Imaközösség

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Ne félj, te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot (Lk 12,32)!” Ámen.

Ének: 23. zsoltár: „Az Úr énnékem őriző pásztorom...”

SIKLÓS JÓZSEF: ELVESZETT A KIS BÁRÁNY

Elveszett a kis bárány, vad oroszlán tépte,
Dávid pásztorgyerek volt, bátran elment érte.

Amíg küzdött, neki is kiserkent a vére,
selymes szőrű juhának életét megvédte.

Jézus juha vagyok én; rám támadt a Sátán,
jó Pásztorom értem jött, veszedelmem láttán.

Le is győzte a Gonoszt véres keresztfáján,
így tett nekem szabaddá, örök élet vár rám!